Barcelona,
14 de setembre de 1931

la rambla

(esport i ciutadania)

Any II. — Número 87 Redacció i Administració: Rambla de Canaletes, 13, pral. -- Telèfon 14757 Impremta: Barbarà 11 i 13 -- Telèfon 19603 Preu: 15 cèntims

Voleu dir que no és millor conservar totes les energies per a defensarnos contra l'adversari comú?

213

ESPORT

Entorn d'un projecte municipal

El projecte de Cultura Física presentat pel ciutadà regidor Francesc Costa a la Comissió de Cultura de l'Ajuntament, ha promogut un interessat debat periodístic. La importància de l'afer debatut i la nostra significació esportiva — més o menys modesta — ens empenyen a intervenir en la discussió.

Abans que res, hem de fer constar d'una manera prèvia i sincera que l'avantprojecte del ciutadà Costa ens ha plagut — abans de llegir-lo — extraordinàriament. I ens ha plagut perquè després de tants anys d'esperar hem vist que sortia a l'últim l'home que s'interessava per una qüestió tan important com negligida pels anteriors Ajuntaments. Ara fa deu anys, l'il·lustre esportiu Lluís Nicolau d'Olwer intentà des de la mateixa Comissió municipal fer alguna cosa. Causes alienes a la seva bona voluntat van impedir que aquells projectes esdevinguessin realitat. Fora d'aquesta temptativa — simultània amb la que des de la Mancomunitat realitzà — amb la mateixa sort — el diputat Ràfols —, les autoritats de Catalunya — i no parlem de les de l'Estat — no s'han preocupat d'aquest afer, que interessa d'una manera evident les Municipalitats de totes les ciutats cultes. Per aquesta raó, l'actitud del ciutadà regidor Costa mereix l'agraïment de tots els amants de la cultura ciutadana, i nosaltres, que tant hem insistit demanant que es faci alguna cosa en aquest sentit, menys que ningú podem negar-li aquest mèrit.

Ara bé. La nostra conformitat — àdhuc la nostra satisfacció — amb l'intent de l'amic Costa no vol pas dir la nostra identificació amb la part dispositiva del projecte. I convenim amb alguns altres amics que l'han combatut, que a les escoles no és pas necessari — ni potser convenient — confondre la gimnàstica i la higiene amb la pràctica d'esports diversos. Els nostres coneixements científics no ens permeten d'aprovar ni de refutar els arguments que esgrimeix el Dr. Soler Damians — amb la competència del qual estem en absolut conformes — en afirmar que la pràctica d'un esport abans dels divuit anys és perjudicial per a l'organisme. Certament, com diu l'amic Costa en la seva contestació, la realitat que tenim davant els ulls ens fa creure que aquesta temença és exagerada. No ens hi volem fer forts. Tenim, però, un criteri particular sobre aquest aspecte i aquest criteri — basat en principis pedagògics — ens fa creure inoportú l'esmentat aspecte de l'avantprojecte.

A les escoles — molt especialment a les escoles primàries — la pràctica d'esports de lluita — futbol, basquet, etc. — subjectes a una disciplina i a unes lleis, encara que, com aclareix el ponent, sigui "sense fer disputar competicions", no ens sembla el camí més oportú. Són ganes de complicar les coses, si més no. Nosaltres en tindríem ben bé prou amb que a totes les escoles els infants practiquessin gimnàstica, es dutxessin i es banyessin. No volem pas res més. No hi ha pas necessitat de res més. Les dutxes i les piscines ens semblen extraordinàriament més importants per a la salut i per al desenrotllament dels infants que la pràctica de qualsevol esport, més o menys distret, més o menys espectacular.

L'amic Costa no ha sabut desprendre's, en redactar el projecte, de l'ambient en el qual ha viscut durant molts anys. I aquest és el defecte capital del seu projecte. De seguida es veu que és fet per un home que coneix molt la vida esportivo-espectacular, però que no es fa càrrec de les necessitats pedagògiques. Res de futbol, res de basquet, res de tot això — com a obligació, s'entén — que no és aquest el camí exacte que cal seguir. El problema de la infància mancada de cultura física es resol, senzillament, amb una classe diària de gimnàstica a l'aire lliure, unes quantes piscines i un bon assortiment de dutxes. I prou.

L. AYMAMI I BAUDINA

FUTBOL

Els campionats regionals

ELS RESULTATS D'AHIR

CATALUNYA

Júpiter-Barcelona, 2-1.
Sabadell-Catalunya, 2-1.
Badalona-Martinenc, 0-3.
Espanyol-Palafrugell, 8-1.

Després d'aquests resultats, el Sabadell — únic equip imbatut fins ara — ha al cap de la classificació amb quatre punts. Tots els altres equips — llevat del Catalunya, que no en té tap — figuren amb dos punts.

GALICIA

Burgos-Orense, 1-0.
Rac. Ferrol-Esportiu Corunya, 1-0

CANTABRIA-ASTURIES

Racing de Santander - Sdtaium Avilés, 3-1.
Oviedo-Gijón, 2-0.

VALENCIA

Castelló-Sporting Sagunt, 3-1.
Llevant-Gimnàstic, 2-1,
Saguntí-València, 2-0.

ANDALUSIA

Racing Còrdova-Malagueño, 6-1.

*

Comencen a disputar-se els campionats regionals. I amb els primers partits, comencen les sorpreses.

A Catalunya, no cal dir, la sorpresa màxima de la jornada fou la desfeta del Barcelona davant el Júpiter. Fora de Catalunya, l'única nota d'interès remarcable la dóna el València, batut en el primer partit de campionat pel Saguntí, per dos gols a cap.

L'ACTUALITAT ESPORTIVA

Salvador Cardona, vencedor de la XIII volta a Catalunya

Salvador Cardona, vencedor de la volta d'enguany

LA CLASSIFICACIO GENERAL

1. Salvador Cardona (cicle Orbea), 54 h. 48 m. 42 s.
2. M. Canyardo, 54 h. 53 m. 27 s.
3. Simoni, 54 h. 59 m. 56 s.
4. Cavallini, 55 h. 07 m. 12 s.
5. J. Nicolau, 55 h. 15 m. 08 s.
6. Cyprien Elis, 55 h. 21 m. 15 s.
7. Balmamion, 55 h. 37 m. 45 s.
8. V. Riera, 55 h. 40 m. 03 s.
9. Escuriet, 55 h. 53 m. 37 s.
10. Viarengo, 55 h. 54 m. 04 s.
11. J. Gascón, 55 h. 57 m. 16 s.
12. Muller, 56 h. 04 m. 22 s.
13. V. Ferrer, 56 h. 14 m. 7 s.
14. A. Sardanyons, 56 h. 14 m. 41 s.
15. Caño, 56 h. 21 m. 03 s.
16. Aubalat, 56 h. 21 m. 34 s.
17. S. Aguilar, 56 h. 30 m. 3 s.
18. F. Gascón, 56 h. 41 m. 42 s.
19. Buisant, 56 h. 43 m. 47 s.
20. Pontes, 56 h. 49 m. 48 s.
21. F. Aguilar, 57 h. 04 m. 33 s.
22. Casamada, 57 h. 05 m. 25 s.
23. J. Tudela, 57 h. 09 m. 25 s.
24. V. Paulo, 57 h. 13 m. 01 s.
25. Grosocordon, 57 h. 19 m. 43 s.
26. Llumà, 57 h. 24 m. 05 s.
27. F. Jimena, 57 h. 30 m. 02 s.
28. G. Ros, 57 h. 30 m. 14 s.
29. Subils, 57 h. 32 m. 03 s.
30. Flequer, 57 h. 43 m. 01 s.
31. J. Pagès, 57 h. 48 m. 40 s.
32. J. Colàs, 58 h. 01 m. 23 s.
33. S. Alonso, 58 h. 03 m. 51 s.
34. P. Sant, 58 h. 13 m. 05 s.
35. Bobo, 58 h. 14 m. 41 s.
36. F. Closa, 58 h. 40 m. 41 s.
37. F. Mula, 58 h. 50 m. 58 s.
38. M. Soler, 58 h. 56 m. 25 s.
39. Telm Garcia, 58 h. 56 m. 04 s.
40. Li ret, 59 h. 04 m. 10 s.
41. A. Llop, 59 h. 24 m. 03 s.
42. M. Izquierdo, 59 h 29 m. 04 s.
43. Mullor, 59 h. 30 m. 26 s.
44. M. Carrión, 59 h. 30 m. 26 s.
45. S. Pla, 59 h. 33 m. 06 s.
46. P. Oms, 59 h. 59 m. 26 s.
47. Peltort, 60 h. 06 m. 21 s.
48. Magdalena, 60 h. 28 m. 20 s.
49. Mestres, 60 h. 48 m. 08 s.
50. Panisello, 60 h. 48 m. 24 s.
51. E. Navarro, 60 h. 49 m. 02 s.
52. Carcel, 67 h. 27 m. 20 s.
53. A. Espinalt, 61 h. 29 m. 40 s.
54. Mendoza, 62 h. 31 m. 15 s.
55. Pino, 62 h. 33 m. 37 s.
56. Lloren..., 62 h. 54 m. 17 s.
57. Davi, 62 h. 54 m. 45 s.
58. T. Salvador, 62 h. 56 m.
59. F. Castella, 64 h. 25 m. 10 s.
60. Fajula, 65 h. 17 m. 06 s.
61. Curto, 65 h. 24 m. 38 s.

Existint una reclamació contra els corredors Vicents Cebrian Ferrer i Aubalat sobre la darrera etapa, els llocs d'aquests són provisionals fins que hagi recaigut fall sobre la dita reclamació.

Classificació nacional:

1, Cardona; 2, Canyardo; 3, Nicolau; 4, Cyprien Elis; 5, Riera; 6, Escuriet; 7, J. Gascón; 8, V. Cebrian Ferrer; 9, Agustí Sardanyons; 10, Caño; 11, Aubalat; 12, Sebastià Aguilar; 13, Francesc Gascón; 14, Buisant; 15, Fontes; 16, Francesc Aguilar; 17, Casamada; 18, Turela; 19, V. Paulo; 20, Grosocordon.

Premi Abadal: Salvador Cardona.

Classificació especial nacional (exceptuant-se els corredors espanyols residents a França, Catalunya, Bascongades i Castella la Vella):

1. Nicolau, mallorquí.
2. Escuriet, valencià.
3. Sebastià Aguilar, madrileny.
4. Francesc Aguilar, madrileny.
5. V. Paulo, valencià.
6. Grosocordon, madrileny.
7. F. Jimena, andalús
9. Flequer, mallorquí.
9. S. Alonso, madrileny.
10. F. Mula, madrileny.
11. Telm Garcia, madrileny.

Classificació especial nacional (exceptuant-se els corredors espanyols residents a França, Catalunya, Bascongades, Castella la Vella, Castella la Nova, València i Balears:

Primer i únic, F. Jimena, de Màlaga.

Classificació especial (segona, tercera i principiants):

1, Caño; 2, Francesc Gascón; 3, Pontes; 4, Francesc Aguilar; 5, Tudela; 6, Llumà; 7, G. Ros; 8, Flequer; 9, Pagès; 10, F. Closa.

Classificació especial (principiants):

1, F. Closa, d'Igualada; 2. A. Llop; 3, Pla; 4, Navarro; 5, Carcel; 6, Mendoza; 7, Pino; 8, Llorenç; 9, Salvador; 10, Castella; 11, Curto.

Classificació "Molfort's", especial per als corredors residents a Catalunya classificats després del cinquè lloc de la nacional:

1. J. Gascón, 250 pessetes.
2. V. Cebrian, 200.
3. Sardanyons, 175.
4. I. Caño, 150.
6. F. Gascón, 100.

Premi Valipar Termosan (primer de principiants):

F. Closa, d'Igualada.

Premis "Wolber":

Oportunament es publicaran els noms dels corredors afavorits amb el premi de la casa "Wolber", consistent en 36 tubulars.

Premis i primes "Orange Crush":

Prima davant del Poble Espanyol, 50 pessetes, V. Cebrian Ferrer.

Prima primer entrada Estadi, 125 pessetes, V. Cebrian Ferrer.

Premi de 75 pessetes al corredor més veterà, Colàs, de Narbonne (44 anys).

Premi de 50 pessetes al corredor que a criteri del Jurat hagi demostrat durant la Volta major esportivitat i constància: Pontes, de Sabadell, el qual perdé la maleta amb els diners i va ésser molt desgraciat en avaries i res no el féu desistir.

150 pessetes destinades al corredor francès Puy, que en una caiguda es fracturà la clavícula, després d'haver-se classificat tercer en la primera etapa.

75 pessetes al corredor Amela, de tercera categoria, de Vilanova, que a 20 quilòmetres d'Alcanyís marxava en setena posició i quedà eliminat per una caiguda que el deixà sense xantits.

75 pessetes al corredor espanyol Isidor Figueres, de Tolosa, per semblant fet a la mateixa etapa.

Trofeu Francesc Macià: Ajuntament de Manresa.

ON ES L'"EVALU"?

Després de la sortida de Canàries no s'ha sabut res més de la petita embarcació

Sense notícies des del 25 de maig. -- Inquietud justificada. -- On són Enric Blanco i la seva filleta? -- S'ha de fer el que calgui per saber-ho. Optimismes i pessimismes. -- Una conversa amb l'home que va acompanyar-los fins a Canàries

5 D'OCTUBRE-22 DE MARÇ

A primers d'octubre de l'any passat arribà al port de Barcelona una petita embarcació el nom de la qual era en aquells moments famós arreu del món.

L'"Evalu" havia vençut l'Atlàntic. I l'"Evalu" tripulada per un català, arribava triomfalment, apoteòsicament, a Barcelona.

Uns mesos després — el 22 de març d'aquest any — l'"Evalu" tornà a fer-se a la mar. Va marxar amb el ferm propòsit d'emprendre la volta al món. Dels seus tres tripulants — Blanco, la seva esposa i la nena Evaline, llur filleta — un se'n quedava a Catalunya — la mare — greument malalta, on segueix encara. Amb Blanco va ajuntar-se un altre català — Morató —, i d'una manera quieta, sense previ avís — o més ben dit, després d'anunciar-ho d'una manega vaga — l'"Evalu" abandonà el port barceloní de cara, altra vegada, a l'aventura...

Aquell dia, ben poques persones tingué l'"Evalu" que l'admiressin...

25 DE MAIG

Fins que l'"Evalu" deixà Canàries hom tingué notícies dels expedicionaris. Els nostres lectors pogueren llegir unes cròniques a les nostres pàgines. El 25 de maig, l'"Evalu" sortí de Santa Cruz de Tenerife — sense el tripulant Morató —, i Enric Blanco i la seva filleta emprengueren la ruta cap a...

Cap a on?

Res més no s'ha sabut de l'"Evalu". Han passat mes de tres mesos i les cròniques s'han estroncat, com s'han estroncat les notícies que periòdicament donaven els informadors mundials.

Què ha passat?

Ha naufragat la petita embarcació?

Els vencedors — una vegada — de l'Atlàntic ¿han estat ara batuts?

Aquesta manca de notícies ha originat una inquietud molt justificada. El Dr. Mira, abans de marxar cap a Rússia, ens confessà el seu pessimisme per la sort de l'audiciós nauta i la seva filleta innocent. Els fets sembla que vulguin donar-li la raó. Hom s'imagina la tragèdia, però com que no ha estat comprovada, mantenir-se optimista encara, no és una follia.

ON SON?

Van a la deriva? Han naufragat? Han desembarcat en algun paratge inhòspit? Totes les preguntes tenen un aire de tragèdia que espanta. Difícilment — si l'embarcació va a la deriva — es pot creure que en tres mesos no hagi estat vista per ningú. Altrament, les provisions...

Nosaltres volem ésser optimistes, perquè ens fa por la tragèdia que es dibuixa a l'horitzó. I ens resistim a creure que Blanco i la nena — aquella nena simpàtica, aixerida, graciosa — pugui haver-se perdut per sempre.

Hi ha, pel mig, una hipòtesi acceptable mentre els fets no la desmenteixin. Blanco i la seva filla poden haver desembarcat — per gust o a la força — en alguns paratge sense comunicacions de la costa africana, en algun indret de gent més o menys salvatge. Poden, en fi, haver passat tantes coses...!

CAL FER GESTIONS

Cal que sense perdre temps es facin les investigacions del cas per tal d'esbrinar que s'ha fet de l'"Evalu" i els seus tripulants.

Podem anunciar que el nostre amic Sunyol parlarà de seguida a Madrid amb el ministre de Marina i amb el sots-secretari d'Estat en aquest sentit. Es cosa de llançar als quatre vents un S. O. S. desesperat. On és l'"Evalu"?

L'ALTRE TRIPULANT

Ningú no podia donar-nos amb més autoritat referències dels expedicionaris que el tercer tripulant desembarcat a Canàries. I un company nostre ha parlar amb Ignasi Morató de l'"Evalu", de Blanco, d'aquella criatura desgraciada...

A Morató li costa d'ésser optimista. Tant de bo ho encerti. La hipòtesi tràgica, però, no arriba a refusar-la del tot.

Repetim-ho. Auxili! Auxili!

I ja que hi som, recordem-nos d'aquella pobra mare a la qual només li mancaria això per perdre-ho tot, absolutament tot...

(A la plana 6, interessant conversa amb Ignasi Morató.)

L'etapa final Manresa - Barcelona

L'interès era a voler saber què faria Canyardo davant els sis minuts de retard que portava amb el primer classificat. I amb tot, res de notable es produí, si no és un fort accident sofert per Balmarion prop de Sant Feliu, del qual va sortir lesionat de consideració al cap. Cardona gairebé es veié obligat a passar-li per damunt, i per evitar-ho es llançà a terra. Aquest accident fou culpa d'un gos que s'interposà al pas dels corredors.

Altrament, tots els corredors s'esforçaren a arribar junts, i ho aconseguiren.

Aquesta etapa és la més brillant de la Volta, per la gran quantitat de públic que arreu es congregà i que en certs llocs fou imposant de debò.

Com més hom s'acosta a Barcelona, la gentada esdevé més compacta, i al pas per Coll-Blanch, Sans i plaça d'Espanya és d'un aspecte senzillament formidable.

El camí de l'Exposició cap a l'Estadi també es veia molt concorregut.

En arribar els corredors a l'Estadi, una moto i un auto toparen, i foren causa que es destorbés el pas. Dintre el recinte, esperant els corredors, es congregaren més de vint mil persones.

A la presidència hi havia l'alcalde de Barcelona, doctor Aiguader, amb la seva senyora; el nostre amic i diputat a Corts senyor Josep Sunyol, també amb la seva senyora, el qual era honorat amb la representació del senyor Macià; representants del capità general i els senyors Guixà i Abril.

La Banda Municipal interpretà diverses peces del seu repertori per a fer més agradable l'espera dels valents "tours" catalans.

Els vencedors de l'etapa i de la classificació general, Vicents Ferrer i S. Cardona, foren obsequiats per unes senyoretes amb uns magnífics ramells. Després passaren a saludar la presidència en mig d'una formidable ovació.

L'arribada, a l'Estadi, fou un digne coronament a la XIII Volta a Catalunya.

(Més informació a la pàg. 2)

UN NOU COMPANY DE PROFESSIO

L'escena de signar Burguete la seva llicència de jugador professional pel "Catalunya F. C.", esdevingué insospitadament transcendental.

Tot anava com una seda. ¿Com us dieu?... Quants anys teniu?... ¿Adreça?... D'on sou nat?... Professió?... En arribar aquí, Burguete calla. El directiu pregunta: ¿paleta, fuster, manyà, pintor...?

Burguete, a la fi, respon: periodista.

—I a quin diari escriviu? pregunta el directiu, joiós de comptar amb un intellectual a l'equip.

—A cap! Tinc un quiosc al Poblet...

Davant aquesta raó de pes, el directiu no dubta un segon. I a la llicència de Burguete hi consta que la seva professió és la de periodista.

Ves per on comptem amb un nou company de professió.

LA COMISSIÓ DE REGLAMENTS...

Després de moltes penes i treballs, la famosa comissió de reglaments s'ha reunit la passada setmana i ha fet tasca del més profitosa: ha arribat a l'article deu...

El bo del cas és que l'altre dia va assistir a la reunió Cruixent, de l'Iluro, i amb atenció a ell se li va llegir els articles que ja estaven aprovats. I ara s'ha fet marxa enrera i s'està al quatre solament. Perquè el senyor Cruixent parla molt i molt bé...

Guixà i Canyelles insisteixen més que mai en la conveniència que la Comissió de reglaments es traslladi a Montserrat, única manera — diuen — que el famós Reglament s'acabi dintre aquesta temporada...

¿QUINS PROJECTES TE SAMITIER?

Ja fa temps que no es parla de l'anada de Samitier a Madrid. Més encara, Samitier torna a jugar de mig —una cosa que semblava impossible— i tot fa creure que no deixarà el Barcelona fins que deixi de jugar a futbol.

No obstant...

Que no s'alarmin els barcelonistes, però tindrem un pes a la consciència si no ho diguéssim. Fa uns quants dies que Samitier freqüenta la companyia de gent de cinema. L'hem vist més d'una vegada sostenint interessantíssimes converses (això d'interessantíssimes s'una suposició nostra) amb el popular Roberto Rey, amb el traidor i altres cineïstes.

¿I si en lloc d'anar-se'n a Madrid se'n anés a Hollywood?

QUESTIO DE VISTA

La setmana passada tothom parlava de la possibilitat que Castillo ingressés al Madrid. També es parlava de l'Espanyol i fins es parlà — que ja és parlar — del Catalunya.

Nosaltres, però, sempre "al tanto" dèiem dilluns, en aquesta mateixa secció: I si parléssim del Barcelona?

Els fets han vingut a donar-nos la raó. Castillo torna a ésser barcelonista perquè era l'única cosa que podia passar.

La volta ciclista a Catalunya

CLASSIFICACIO DE L'ETAPA

1. V. Ferrer, 5 h. 30 m. 12 s.
2. M. Canyardo, 5 h. 30 m. 13 s.
3. Caballini, 5 h. 30 m. 17 s.
4. Muller, 5 h. 30 m. 19 s.
5. Caño, 5 h. 30 m. 22 s.
6. Nicolau, 5 h. 30 m. 22 s.
7. Cyprien Elis, 5 h. 30 m. 30 s.
8. Riera, 5 h. 30 m. 37 s.
9. Teim Garcia, 5 h. 30 m. 45 s.
10. Colàs, 5 h. 30 m. 50 s.
11. Paulo, 5 h. 30 m. 55 s.
12. Ros, 5 h. 31 m. 03 s.
13. Aubalat, 5 h. 31 m. 12 s.
14. Izquierdo, 5 h. 31 m. 14 s
16. Soler, 5 h. 31 m. 14 s.
16. Cardona, 5 h. 31 m. 20 s.
17. F. Aguilar, 5 h. 31 m. 30 s.
18. Escuriet, 5 h. 31 m. 35 s.
19. Viarengo, 5 h. 31 m. 35 s.
20. Simoni, 5 h. 31 m. 45 s.
21. Flequer, 5 h. 31 m. 45 s.
22. Pagès, 5 h. 31 m. 45 s.
23. Pino, 5 h. 31 m. 45 s.
24. P. Sant, 5 h. 31 m. 52 s.
25. Buissan, 5 h. 31 m. 52 s.
26. Llumà, 5 h. 31 m. 52 s.
27. Panicello, 5 h. 31 m. 52 s.
28. Grosocordon, 5 h. 31 m. 52 s
29. Bobo, 5 h. 31 m. 52 s.
30. Subils, 5 h. 31 m. 52 s.
31. Sardanyons, 5 h. 32 m. 07 s.
32. Casamada, 5 h. 32 m. 12 s.

Fins a 61 classificats.

LA VOLTA DURANT LA SETMANA

De Reus a Alcanyiç

L'ETAPA DEL CALVARI

Aquesta etapa (la segona) fou la més dura que han hagut de fer els corredors. El recorregut, d'una llargada excessiva, estava ple de carreteres dolentes, i amb fortes pujads, remarcant-se sobretot la que va d'Amposta a Morella.

L'ascensió a la bella ciutat del Maestrat fou un veritable calvari per als corredors. Els elements morellans, plens d'entusiasme i de bona fe, volgueren fer passar els corredors per dins el poble, cosa que hauvien d'haver previst com impossible per les moltes dificultats que això representava.

El fet d'haver de pujar i baixar pel mateix camí, ja era per si sol suficient per fer desistir d'aquest propòsit. Dégut precisament al pas per dintre Morella, es registraren alguns fets e nla carrera que creiem que han estat lamentats per tothom.

Quan Canyardó i Cardona atraparen els dos fugitius no rellemtiren la marxa, sinó que foren ells els qui al seu torn fugiren.

Tot Montblanc s'havia abocat al lloc d'arribada. Predominaven i donaven la nota més alegre i simpàtica, les damiselles montblanquines, les quals atengueren sollicitament tothom.

També ajudà a l'èxit de l'arribada, el fet de celebrar-se la festa major, la qual es veié molt lluïda.

Estiguérem allotjats a casa el senyor Josep Maria Poblet, el qual estigué amabilíssim i molt atent amb nosaltres. Ens mostrà una collecció d'objectes artístics, que formen veritablement un petit Museu, de valor força notable.

La filla i una neboda (boniques i simpatiquíssimes) dels senyors Poblet, tingueren cura que no ens faltés res i ens atengueren sollicitament.

També el fill del senyor Poblet ens acompanyà i facilità en tot moment la nostra tasca.

A tots molt agraïts, per tantes atencions que no mereixen.

Montblanc - Ripoll

Aquesta etapa va fer-se remarcar per la seva lentitud. Els corredors semblaven esgotats i es reservaren excessivament, puix que el promedi no fou, ni de molt, el que corresponia a la seva categoria.

També Ripoll acudí en massa a l'arribada. La llàstima fou, però, que s'arribés amb dues hores de retard sobre l'horari previst. Molta gent es veié privada de romandre esperant: els uns perquè havien d'anar a treballar, els altres perquè tenien obligacions igualment ineludibles.

Degut a la suspensió de l'etapa Ripoll-Perpinyà, tinguérem un dia de repòs a la ciutat ja citada. S'organitzà un lluït ball, al qual assistiren les noies més gentils de Ripoll i es procurà homenatjar la gent de la Volta.

El dia de repòs va ploure gairebé tot el dia. Això féu que les converses amb els corredors fossiu molt animades i s'organitzessin festes amistores entre els seguidors.

Tot plegat va fer que hom s'emportés un excellent i ben agradable record de Ripoll.

Ripoll - Terrassa

Aquesta etapa veié esfrondar-se el primer lloc que ostentava Canyardó, degut a una avaria soferta a pocs quilòmetres de la meta.

El recorregut, degut a les fortes pluges, estava en molt mal estat. A Massenet de Cabrenys la riuada tenia una profunditat de mig metre i els corredors no podien passar per altre lloc. El fang no ens deixà, fins que en ésser a Mataró ens internàrem cap a Argentona per a dirigirnos a Sabadell i Terrassa.

L'arribada a aquesta ciutat, com a tot rreu, molt digna del seu bon nom.

Terrassa - Manresa

La penúltima etapa fou sensiblement catastròfica en tots els aspectes. En primer lloc, els corredors cobriren el recorregut a un temps inferior al reglamentari, i això promogué, de moment, un gros conflicte.

Canyardó va ésser penalitzat amb cinc minuts per haver acceptat un bidó.

En canvi, Manresa va merèixer per part del Jurat l'adjudicació de la Copa Macià.

Resultats tècnics

Primera etapa. — 1, Cardona; 2, C. Elís; 3, Riera.

Segona etapa. — 1, Canyardó; 2, Cavallini; 3, Balmanion. Classificació general: 1, Canyardó; 2, Cavallini; 3, Cardona.

Tercera etapa. — 1, Cardona; 2, Canyardó; 3, Cavallini. Classificació general: 1, Canyardó; 2, Cardona, 3, Cavallini.

Quarta etapa. — 1, Canyardó; 2, Cavallíni; 3, Cardona. Classificació general: 1, Canyardó; 2, Cardona, 3, Cavallini.

Cinquena etapa. — 1, Cardona; 2, Simoni; 3, Nicolau. Classificació general: 1, Cardona; 2, Canyardó; 3, Simoni.

Sisena etapa. (Provisional). — 1, Balmanion; 2, Muller; 3, Viarengo. Classificació general: 1, Cardona; 2, Canyardó; 3, Simoni.

L'organització

S'han dit moltes coses de l'organització d'aquest any. Nosaltres direm sincerament el que opinem.

En primer lloc, ens fem càrrec de les circumstàncies una mica anormals en què els organitzadors hagueren d'actuar la darrera setmana anterior a la Volta. Però també hem de dir que han pecat, potser, de massa optimistes. Així veiérem com s'anunciaven projectes i idees, dele uns i dels altres, que després no han tingut confirmació.

Una setmana abans de començar la gran prova ens deia l'amic Torres, l'incansable i valuós element cooperador de l'organització, que s'havia pensat en confeccionar unes llistes amb els noms dels inscrits, que facilitarien en gran manera la informació per als periodistes, organitzadors, etc., Això no es va fer, segurament per manca de temps.

Diem aix, perquè els programes no aparegueren fins al dijous, o sigui, tres dies justos abans de la Volta. Per tant, l'aparició d'aquest programa, ja fou excessivament retardada, i el primer perjudicat creiem nosaltres que foren els organitzadors, que n'haurien pogut vendre molts més.

Ara que parlem del urograma, volem dir que en anys anteriors es tenia l'atenció per part de la U. E. de Sans, de fer constar el Comitè de Premsa de Barcelona. Aquesta vegada no hi ha hagut res d'això, i vole msuposar que no ha estat com una desconsideració a la majoria de la premsa barcelonina que tant d'espai dedica i ha dedicat per a la propaganda de la Volta, sinó simplement per no atinar-hi.

Una altra mostra d'optimisme, era l'anunciar una reunió per al mateix dia de l'arribada al vespre, al local del Círcol de Sans. Hi havia d'haver repartiment de premis, etc. Feia bonic, hauria estat un brillant epíleg, la idea era gona. Però... tot plegat s'esfumat, i ens hem quedat amb la bona fe dels que idearen l'acte.

De què podem acusar l'organització? En tot cas de benèvola. L'aplicació del Reglament s'ha de procurar que sigui efectiva des del moment mateix de la sortida. En cas contrari, hom s'exposa que el jutgin com excessivament rigorós en determinats "casos", i àdhuc com a partidista.

Per altra banda, cal reconèixer que un dels factors que ha portat més desmoralització en el gros públic, ha estat la suspensió de l'etapa Ripoll-Perpinyà.

L'entrada en territori francès havia desvetllat un fort interès i era un dels principals atractius de la finida Volta. Però, amb tot, no creiem que sigui culpa dels organitzadors la suspensió d'aquesta etapa, perquè nosaltres tinguérem ocasió de comprovar molts dies l'activitat dels seus elements en el despatx i resolució de tràmits de passaports i tots els afers que eren necessaris i ineludibles.

Aquesta és, per nosaltres, l'ensopegada més grossa de la Volta. Perquè, en els altres aspectes, tothom està exposat a què una ciutat que hom creu suficientment capacitada per a un final d'etapa, a la pràctica demostri el contrari. Res ensenya tant com l'experiència.

En aquest punt, caldria ja descomptar Alcanyiç, on els corredors no estigueren prou ben atesos en llur majoria.

Als altres lloc, no hem sabut veure més que una gran predisposició dels elements del poble perquè tots els que figuren en la Volta en sortissin satisfets. Els finals d'etapa a Montblanc i Ripoll han reeixit plenament i són dignes de figurar en edicions vinents.

En conjunt, doncs, l'organització ha estat si fa no fa com sempre. Perquè la manca de puntualitat en l'hora de sortida de les etapes, no és pas la primera vegada que s'ha presentat.

No ens mou l'esperit de crítica a ultrança, ni el de l'elogi. Però això no ens priva de reconèixer que els elements del Sans han fet un gran esforç, en una tasca ingrata, per a organitzar la Volta a Catalunya i per aquest motiu són mereixedors del nostre entusiàstic i sincer aplaudiment.

Els càstigs

Davant el càstig imposat a Canyardó, hem volgut saber la impressió que en tenien diversos corredors. En general, tots hi estaven conformes, però deploraven que no s'hagués fet més enèrgica la vigilància.

De Cavallini se'ns digué que quan va rompre el quadro,, va pujar en un auto i dintre d'aquest, tot marxant, va arranjar l'avaria. Això, ens ho digué més d'un corredor.

Aspectes nous

Com a nota curiosíssima, i que ha constituït un bon mitjà de propaganda, cal fer constar l'èxit del gegant de la Casa Molfort's, en totes les poblacions on hi havia final d'etapa o control de proveïment.

El gegant, muntat en la seva bicicleta, acostumava també a "classificar-se" en els primers llocs.

També és de tenir en compte l'atenció de la Casa "Orange-Crush", la qual per mitjà del seu representant senyor Daura, oferia continuament a corredors, seguidors, etc., el seu excellent producte.

Els corredors, principalment, buidaven sovint llurs bidons per emplenar-los de nou amb l'agradable beguda que és l'"Orange-Crush".

Una altra casa que s'ha distingit és la del paper de fumar "Bambú", la qual ha auxiliat sempre tots els corredors sense distinció de categories.

La casa "Bambú" és la que fa més anys que coopera entusiàsticament a la Volta.

Cal que aquests exemples siguin imitats.

Poca competència

Ens hem de plànyer sincerament de la manca absoluta de competència, aquella competència que fa estar insegur tothom de les seves pròpies forces i que fa que no es pugui veure una net, una neta, una manifesta superioritat en ningú.

Nosaltres ho diguérem ja en un dels nostres articles apareguts poques setmanes abans de la Volta. Calia, urgia en gran manera que existís l'estímul, que no hi haguessin victòries fàcils. Remarcàvem com calia més la qualitat que la quantitat.

Es cert que fallaren alguns valors estimables, com Grandi, Degraewe, Vardyck, Chabran, però amb tot no hi havia els homes que nosaltres creiem que haurien de figurar en la nostra Volta per entrar definitivament amb la categoria de gran carrera en el programa internacional.

No és estrany, doncs, que Cardona i Canyardo hagin palesat en tota la prova una superioritat tan manifesta que els permeté sense matar-se d'adjudicar-se la majoria d'etapes.

I això no és precisament el que més convé a la Volta a Catalunya. Li cal, per sortir de la monotonia, aires nous i plens de força que vinguin a injectar als nostres corredors les ganes de superar-se, de fugir de l'apatia. I aquesta força s'ha de cercar allí on existeix, si no és a casa, entre nosaltres, implantar-la de fora. Poca quantitat si voleu, però insuperable si podem.

Pel camí que seguim, creiem nosaltres que no arribarem pas allà on tots tan sinceament desitgem.

Dels corredors

Dediquem un merescut elogi a Salvador Cardona per la seva victòria que ve a enriquir el palmarès de la nostra Volta. Cardona ha estat, junt amb Canyardo, el millor home de la Volta, i com a tal s'ha comportat. La seva forma actual sembla ésser perfecta com ho demostra el fet de guanyar la majoria de carreres en què ha pres part, sobretot a França.

Finalment, aquest any, Cardona ha actuat amb èxit entre nosaltres, perquè altres vegades havia estat força apagat.

Rebi la nostra felicitació.

Marian Canyardo és l'home de sempre. No ha perdut gens d'aquell seu valor tan discutit. Molt al contrari; creiem nosaltres que si el càstig sofert en la penúltima etapa ho hagués estat en la segona o tercera, hauríem vist una lluita superba a què ara no hi hagut lloc per la bona amistat que ha unit tota la Volta l'entesa Canyardo-Cardona-Nicolau.

Canyardo ens ha dit, que si per res li sabia greu no haver guanyat aquesta Volta era per no haver conquerit la copa de don Francesc Macià.

En ordre de mèrits, pel cantó dels nacionals cal posar-hi Cebrian Elis, un valent i prometedor corredor, que habitualment resideix a França. Elis ha fet una Volta magnífica de regularitat. En tot moment figurava en l'escamot davanter i en moltes ocasions era ell qui donava la batalla. Cebrian Elis ha tingut un bon debut entre nosaltres.

Nicolau també s'ha comportat formidablement, encara que ha pogut comptar amb l'ajut preciós de Cardona-Canyardo.

També són dignes d'esment, els llocs conquerits per Riera, J. Gascon, Escuriet, V. Cebrian, Sardanyon, Caño, Aubalat, Pontes, etc.

Dels estrangers, remarquem en primer lloc l'alemany Muller, per córrer sense ajut de ningú, i ésser com tots hem pogut comprovar el minyó més simpàtic i divertit de l'actual Volta. Es un corredor molt metòdic i que mai dóna la impressió de fatigat.

La "troupe" italiana es distingí per aquest ordre: Cavallini, el qual es mostrà el més complet de tots i el més perillós; Simoni, un bon corredor, encara que no tant "dimoni" com deien; Balmanion, també és un bon corredor, sense però arribar a despuntar molt. Quant a Viarengo, és el més fluixet de tots.

Dels altres estrangers, no sabem què dir-ne, perquè tampoc han vingut ací amb pretensions. Tals són. Buissant, Bobo i Subils.

L'èxit de la Volta

Malgrat tot i contra tot, la Volta a Catalunya ha obtingut un fort èxit. Arreu ha despertat un gran interès, augmentant, encara, en els pobles per on hem passat aquest any per primera vegada. En aquest aspecte, s'han destacat Morella, Casp, Montblanch i Ripoll. La gentada ha estat immensa i impressionant de debò. Les noies belles i elegants de Montblanch i les tan amables i acollidores de Ripoll han estat la representació de l'element femení en aquesta emoció que tan vivament sap despertar la nostra Volta.

Globalment, doncs, la XIII Volta ciclista ha obtingut el mateix o major èxit que les precedents.

PERE ABELLA-MASDEU

UNA PENSADA ENCERTADA

Don Esteve Supervia obre una camiseria.

Roman a l'establiment badallant d'avorriment.

Pensant en la situació, troba al fi una solució.

De Moltfort's es fa client i ho anuncia somrient.

Veu la botiga envaïda de parròquia distingida.

Don Esteve, satisfet, veu el negoci que ha fet.

LA VOLTA CICLISTA A CATALUNYA. — Moment emocionant de l'arribada a l'estadi de Montjuïc

LA VOLTA CICLISTA A CATALUNYA. — El vencedor és felicitat per les autoritats, alcalde ciutadà Aiguader i el nostre amic Sunyol, diputat a Corts, en representació de la Generalitat

L'arribada a Alcanyiç magnífica de públic. Però, no es pot dir el mateix pel que fa a l'estada dels corredors i seguidors. La majoria dels primers hagueren de dormir amb jaços de palla i mancats de moltes coses indispensables.

Els seguidors aviat trobaren la solució arribant-se fins a Casp, on se'ls atengué degudament.

Així, doncs, el nostre veritable final de l'etapa fou Casp, la "Ciudad del Compromiso" com diuen les caspolines.

Alcanyiç - Montblanc

Per nosaltres fou aquesta etapa (la tercera) la més disputada i per tant, la més atractiva.

Passat la ciutat de Casp, on encara anaven en compacte escamot, començà la batalla i no parà fins a Montblanc.

L'heroi de l'etapa fou Josep Gascon, el qual fins es permeté el luxe de fugir i sembrar el pànic entre els que formaven el grup davanter: Cardona, canyardó, Nicolau, Simoni, Cavallini i Elis.

Elis fou el primer de sortir en persecució de Gascon, i més tard Cardona i Canyardó. Això fou degut a un moment de confusió que produí un "proveïment" espontani al coll d'una muntanya.

¡Un verdadero placer...!

Fíjese que contentos, que satisfechos están estos chiquillos. Tienen la cara radiante de alegría. Cansados de sus juegos se han sentado a reposar, y sus padres, felices, contemplan sin temor alguno como beben ansiosamente unas botellas de Orange-CRUSH hasta terminarlas. Después de esto están de nuevo listos para continuar sus juegos y sus alegres carreras. Toda madre cuidadosa de sus hijos solo debe permitir que beban Orange-CRUSH.

Pídala siempre por su nombre:

Orange-CRUSH

y acéptela solamente en su botella original patentada.

Desconfíe de las imitaciones.

AVIACIÓ

ELS HEROIS DE L'AIRE

Le Brix, el famós pilot francès, ha mort quan intentava el vol París - Toquio

L'aviador ha enviat des de Krasnogo Holse (regió de Ufa), el següent telegrama:

"La tripulació del "Trait d'Union" acaba de sofrir un terrible accident, motivat pel mal temps.

Le Brix i Mesmin han resultat morts en caure l'avió. Doret ha pogut salvar-se, fent ús del paracaigudes.

DADES BIOGRAFIQUES DE L'AS DE L'AVIACIO FRANCESA, LE BRIX

El tinent de navili Josep Maria Le Brix havia nascut a Baden Morbihan, el 2 de febrer de l'any 1899.

Després de brillants estudis al Collegi de Vannes i després al Liceu de Lorient, va entrar a l'escola naval l'any 1918.

L'any 1924 va obtenir el títol de pilot aviador.

Amb Dieudonne i Costes va projectar el viatge al voltant del món, comprenent la travessia de l'Atlàntic sense escala. El 10 d'octubre de l'any 1927, els dos aviadors emprenen el vol i realitzen un viatge notable, que acaba amb el vol sobre totes les repúbliques d'Amèrica.

A la seva tornada a França, se separa de Costes i prepara amb Rossi un nou raid fins a Saigon, que realitza el mes de desembre de l'any 1929. Sofreix un accident a Birmània, en el qual Rossi va resultar greument ferit. Després d'alguns mesos, Le Brix s'associa amb Doret, per a formar la tripulació del "Trait-d'Union". S'adjudica set rècords internacionals i el rècord mundial de distància en circuit tancat, i després emprèn la temptativa de rècord de distància en línia recta. Tan prompte com torna a França, prepara una nova temptativa.

El mecànic Mesmin havia nascut l'any 1897. Havia servit durant la guerra en l'aviació.

Futbol de campionat i amistós

Per Canaletes diuen...

...que el directiu del Catalunya, senyor "Flores de lujo", és l'encarregat de controlar la brigada obrera que treballa al camp del Guinardó.

★

...que fidel complidor del seu deure, cada matí, a les set en junt, ja està al peu del canó.

★

...que la "brigada" de referència es compon de dos obrers.

★

...que Sangüesa, del Sabadell, ja no figura a l'equip.

★

...que en canvi figura al cap de fes oficines.

★

...que ho celebrem per ell, però és de plànyer-ho pel bon Betorz, que des de tants anys ocupava aquell lloc.

★

...que els sense feina del futbol han nomenat capità En Broto.

★

...que aquest assegura que no perdran cap partit ni deixaran de cobrar cap subvenció.

★

...que àdhuc es proposa de suprimir els intermediaris.

★

...que després diran dels homes petits.

★

...que els admiradors de Cros, que fa temps que no veuen el seu ídol, ja es poden preparar...

★

... que no el veuran, però, en cap camp de futbol.

★

...que dissabte a la tarda podran "admirar-lo" a la plaça Monumental.

★

...que Orriols, de l'Espanyol, ha estas traspassat al Sevilla.

★

...que l'Espanyol està satisfet perquè n'ha tret el mateix que en va pagar al Badalona.

★

...que Orriols ja se n'ha anat, i ben acompanyat, per cert: amb la muller.

★

...que un altre "sevillà" dels que van camí del casori, és Sans, del Betis.

★

...que aquests dies se l'ha vist per aquí amb llicència, i assegurant a qui l'ha volgut escoltar, que ha vingut sol i se n'anirà acompanyat.

★

...que a Sabadell estan enfadats amb Sibiran, perquè aquest va assegurar que un dels gols marcats a l'Espanyol era off-side.

★

...que els sabadellencs ignoren que per a Subiran un partit Sabadell-Espanyol és "un conflicto entre dos deberes".

★

...que Bestit II explica que a Madrid s'hi troba molt bé.

★

...que aquests dies de descans per a la dreta de Gràcia, s'hi ha trobat encara millor.

★

...que no fóra res l'estrany que a mitjans de temporada s'enyorés...

★

...que a la Federació de Futbol hom s'estranya de no veure-hi mai el gran Vilarasau.

★

...que fins hi ha qui creu en la possibilitat que s'hagi perdut.

★

...que el més probable, però, és que el "manresà de l'any vuit" no estigui per despeses i s'hagi dit: si la Federació no puja aquí dalt rai!...

★

...que l'Iluso Cañizares, després dels darrers partits del Catalunya està més engrescat que mai.

★

...que es veu, almenys, en un segon lloc i, per tant, el Catalunya al Campionat d'Espanya.

★

...que el disgusta, però, que l'expresident, senyor "Juegos malabares" faci declaracions atribuint-se bona part dels èxits de l'equip que bona part dels èxits que l'equip que no coneix.

AL POBLE NOU

El Barcelona va ésser batut pel Júpiter per dos gols a un

A un quart de cinc de la tarda d'ahir, al camp del Júpiter, ple de gom a gom, es va començar el partit de Campionat de Catalunya, entre el titular del camp i el Barcelona.

Els equips van formar d'aquesta manera:

BARCELONA. — Vidal, Zabalo, Mas, Martí, Guzman, Samitier, Piera, Goiburu, Arocha, Cambra i Pedrol.

JUPITER. — Francàs, Aparici, Roure, Obiols, Rosalenc, Ortunyo, Mas, Perera, Serra, Barceló i Morales.

Tenia cura de l'arbitratge el collegiat senyor Llovera.

Ja des del primer moment es va veure que el Júpiter posava el màximum d'interès a aconseguir la victòria, i això li va valer dominar constantment tot el primer temps. El Barcelona, en canvi, no donava gaire de si, i no era aventurat suposar que tindria treballs per sortir-se amb bé d'aquell partit. Tot i això, els primers que van marcar foren els blau-grana, quan feia vint minuts que s'havia començat el partit, i com que el gol fou aconseguit amb una certa facilitat, hom va creure per uns moments que el partit seria fàcil per als barcelonistes.

Es va arribar al descans amb avantatge per al Barcelona, d'un gol a cap. I el segon temps va començar de la mateixa manera: domini del Júpiter i joc insuls. Fins que quan es portaven 14 minuts de joc, un faut que va fer Samitier a Mas, fou executat per aquest i rematat encertadament per Perera. La pilota va tocar el pal i va entrar. Era l'empat.

Aquest gol va encoratjar extraordinàriament els del Júpiter, però els jugadors barcelonistes no es van desvetllar fins al cap de cinc minuts, quan Morales rematà una passada de Mas amb un xut tan fort, que Vidal no va encertar a agafar la pilota. Aquest segon gol del Júpiter va tenir la virtut de donar una mobilitat grandiosa al joc. Els barcelonistes començaren a bregar am bganes, i això ens va permetre de veure vint-i-cinc minuts de joc emocionant. Tot el Barcelona atacava desesperadament la porta de Francàs, i tot el Júpiter s'havia posat a la defensiva. Els esforços dels blau-grana foren, però, infructuosos, i el partit es va acabar amb el resultat de dos gols a un a favor del Júpiter.

* * *

Del Júpiter, difícilment es poden fer distincions, ja que tots els seus elements van bregar amb un entusiasme poc corrent, que fou el que els valgué l triomf. A més, són xicots ràpids, que han de superar sempre que s'ho proposin, equips que com el Barcelona practiquen aquesta mena de joc reposat, tan poc segle XX. Amb tot, assenyalarem la tasca de porter i defenses, d'Obiols a la ratlla mitja i de Barceló i Perera.

En canvi, l'equip del Barcelona es mereix un comentari llarg. Ens agradà Vidal, xicot de grans facultats i de collocació esplèndida. No vam poder apreciar bé la quantitat de culpa que podia tenir en el segon gol que li marcaren, però a part d'això, cal reconèixer que no va tenir ni una indecisió ni res que fes témer que li marquessin gols. Ai contrari, a la primera part va deturar un veritable allau de xuts de totes menes, amb què els davanters del Júpiter el va ninquietar constantment. En resum: es pot dir que el Barcelona té un porter català bo.

La millor ratlla de l'equip, com sempre, fou la de defenses. La parella Zabalo-Mas, tots dos en magnífica forma, fou la que, junt amb Vidal, aguantà el Barcelona en els moments que el Júpiter pressionava de debò. Ni l'un ni l'altre no van tenir falls.

De la línia mitja, el més regular fou Martí. Després Guzman. Quant a Samitier, si bé va fer unes quantes coses bones, en canvi la seva tàctica de marcar l'interior i deixar completament desmarcat l'extrem, no va fer el pes a ningú. El jupiterista Mas va poder circular amb massa llibertat, i fou això el que va portar els dos gols, com en podia haver dut més. Caldria que Samitier i el defensa que hagi de jugar darrera seu es posessin d'acord. Amb el joc d'En Mas, que com Zabalo cobreix tota la línia, el Barcelona no podrà tenir mai la seguretat de què l'extrem dreta contrari estigui vigilat. Cal que o Samitier o Mas canviin de tàctica. Al nostre entendre, el qui hauria de canviar de tàctica hauria d'ésser Samitier.

La davantera del Barcelona va donar ahir la sensació d'impotència més gran que es pugui donar. Dels cinc, l'únic que se salvà de la crema fou Piera. Els altres feien tristesa. L'Arocha va fer el gol gràcies a una jugada d'En Piera, però res més. D'ocasions en va tenir moltes, però no encertà mai a rematar en el moment oportú. Cal dir, en descàrrec seu, que va fer el mateix joc que fa sempre. Arocha no ha estat mai un jugador de futbol. No ha passat d'ésser un formidable xutador i un bon acabador de jugades. Això ho sap tothom. I precisament perquè ho sap tothom és que ens estranya molt que el Barcelona el posi entremig de dos homes com Goiburu i Cambra. El navarrès, que estava anunciat com a interior esquerra, va sortir entre Piera i Arocha, i la seva labor fou completament nulla, quan no va pecar de negativa. I Cambra, a l'altra banda d'Arocha, ens va mostrar molta voluntat, però res més. No és jugador, encara, per a un primer equip de primera categoria. En aquestes condicions, quan l'Arocha volia tocar la pilota, havia de córrer a buscar-la, perquè si s'hagués esperat a què els interiors li haguessin donat joc, no hauria tocat pilota en tota la tarda. Amb un tercet ofensiu com aquest, els gols que farà el Barcelona de cap a cap de Campionat, gairebé es podran comptar amb els dits de les mans. I per acabar d'arrodonir el conjunt, Pedrol va estar també molt apagat. L'Obiols, jugant amb molt d'entusiasme i amb els grans coneixements que té, se'l va ficar materialment a la butxaca.

El Barcelona, si té interès a renovar el títol de campió de Catalunya, cal que faci una bona modificació a la seva davantera. Del contrari, el partit que ens ocupa no serà pas el darrer que perdrà.

* * *

De l'arbitratge en va tenir cura, com hem dit, el senyor Llovera. La seva tasca fou en general bona, ja que no va tenir gaires dificultats. Quan faltaven pocs minuts per acabar, però, va passar per alt un penal contra el Júpiter, per haver deturat un defensa la pilota amb el braç, que si les circumstàncies haguessin estat al revés, li hauria valgut una bronca formidable.

JOAN B. TINTORER

A CAN RABIA

El Palafrugell fou aixafat per l'Espanyol per vuit gols a un

No ens pensàvem pas que veuríem un partit com el que vàrem veure ni crèiem tampoc en un resultat tan copiós com el de vuit a un a favor dels espanyolistes. Dissortadament, com ja venim dient des de fa més d'un any, el futbol es mira cada dia amb més indiferència. Abans hom anava al futbol amb vivíssim interès, fos quin fos el partit que es jugués. Després, hom ja anava interessat, només en els partits en què més o menys es figurava passar-hi una etona d'emoció, o bé en els partits de principi de temporada, per allò de "fer pronòstics".

Ara, ni això: la febre i el fanatisme han marxat gaireb completament, i per tant, el paper del futbol ha baixat d'una manera extraordinària. Ho veiem cada dia i ho veièrem també ahir a la tarda al camp de la carretera de Sarrià. Escassa gent, i escassos moments de veritable emoció.

L'esplèndida actuació dels palafrugellencs el diumenge passat davant els martinencs, i la correcció soferta pels espanyolistes a Sabadell ens feien esperar que veuríem un bon encontre. Les ganes de refer-se de l'Espanyol i els ànims que la primera jornada donà als costenys ens ho feia suposar així.

Però, dissortadament, no veièrem una lluita tan emotiva com ens pensàvem. Quan menys, en el terreny de la igualtat de forces entre els dos equips. El contundent resultat de vuit a un, diu ben clarament que aquesta igualtat que suposàvem no existí per enlloc.

Si el Palafrugell hagués tingut una bona tarda, estem segurs que hauríem gaudit d'una bona tarda de joc, puix la majoria dels jugadors de l'Espanyol tenien un d'aquells dies en què tot els surt bé. Però l'equip gironí se'ns presentà com un equip completament descentrat i jugnant amb una negligència com si tant se'l en donés una cosa com l'altra.

No volem dir amb això, que la pèrdua de l'encontre se'ls pugui imputar plenament. El que passà és que a les primeres de canvi ja veièrem que no hi havia res a fer i que portarien les de perdre. Aquest convenciment, que poc a poc degué anar creixent a causa dels gols que s'anaven acumulant en contra, fou el culpable que cap dels braus jugadors costenys donessin el rendiment que han i poden donar. En moltes altres ocasions hem vist un Palafrugell que duplicava l'energia i el braó, d'aquest Palafrugell que s'acarà ahir a l'Espanyol.

Pels espanyolistes, la desfeta del primer dia de lluita, a Sabadell, fou en veritat un contratemps, però hem ja sap que el Sabadell, al seu propi camp de la Creu Alta, és un os dur de pelar, que ha fet perdre les dent a peixos molt més grossos. Som al principi de la carera, i la primera ensopegada encara no és d'aquelles que fan anar de corcoll. Si l'Espanyol, els partits de campionat que li falten els juga com el d'ahir, no tindrà, al final de la classificació, un lloc tan trist i desconhortador com l'any passat.

Ahir tots s'entengueren a la perfecció i tothom apretava tot el que podia. Aznar no tingué de fer res absolutament, però, de totes maneres, a la segona part féu una brillant estirada als peus d'un davanter contrari, la qual cosa li valgué una forta contusió al cap. En molíner i Saprissa estingueren a la mateixa alçària, el primer més decidit; el segon, més ben collocat i més oportú per a arreglar les fallades de l'altre. Al centre, En Layola ens demostrà el que haviem ja vist tantes vegades quan jugava al ara desaparegut "Europa", que és un mig-centre dels que n'entren pocs en llitra.

De totes maneres, el club de la carretera de Sarrià no ha obtingut un avantatge molt gran. No ens posarem ara a filosofar sobre si En Layola és millor que En Soler, o viceversa, però el que sí notem és que abans, amb En Soler, l'Espanyol tenia bon mig-centre, però lanava fluiret d'interiors. Ara li passa exactament el mateix, puix En Soler, d'interior, no és una cosa de l'altre món ni molt menys. Té el mateix toc de bala i la mateixa seguretat i precisió en fer els passis, però juga d'interior fent també una mica de mig i per tant és posar-lo en un lloc en què no pot donar, ni de bon tros, el mateix rendiment que donava en "aquelles tardes" no gaire llunyanes en què pels subporters del seu club no hi havia cap altre mig a Espanya com En Soler.

Amb tot i això, ahir jugà molt més bé que el dia de Sabadell i féu un parellet de gols esplèndids. En Pauses jugà de manera immillorable i En Trabal també. A la davantera hi hagueren tres homes la tasca dels quals sobresortí de bon tros sobre la dels seus altres companys. Foren En Prat, Edelmiro i Juvé. Tots tres bregaren de valent i es meresqueren freqüents i llargs aplaudiments. En Juvé, sobretot, féu el primer gol d'una manera esplèndida i de tant en tant organitzava una arencada que feia posar anguniosos els de l'equip gironí. En Prat també estigué molt bé, i En Besoli, treballador com sempre, però no tant encertat com els seus companys.

Cal confesar que els palafrugellencs estigueren de pega i que En Gauchia, llur porter, tingué tanta mala sort com tots els seus companys plegats. Nosaltri li hem vist molt bones actuacions. Ahir estigué francament dolent i amb això està dit tot. Pilota que anava a porta, pilota que entrava, però a la segona part s'arranjà una mica i féu alguna bona parada.

La defensa treballà de valent, però els mitjos no respongueren i a la davantera cadascú anava pel seu cantó. Esteva féu alguna bona arrencada i Abelart també apretà de ferm, el mateix que Pons i Goiri, però es desanimaren aviat en veure que malgrat dels seus esforços no podien impedir la desfeta.

Comorera fou l'àrbitre de l'encontre i complí amb la seva tasca amb la bona voluntat de sempre i amb bastant encert. A les seves ordres s'arrengleraren els equips en la següent forma:

Palafrugell. — Gauchia, Blanc, Colomer, Ponç, Castelló, Goiri, Esteva, Espadu, Miquel, Abelart i Reixarch.

Espanyol. — Aznar, Saprissa, Molíner, Trabal, Layola, Pauses, Prat, Besoli, Edelmiro, Soler i Juvé.

Els gols de l'Espanyol els feren pel següent ordre: a a primera part, Juvé, Soler, Prat i Edelmiro, i a la segona, Edelmiro, Prat, Soler i Edelmiro.

El gol dels palafrugellencs el féu Espada d'un bon xut.

A. PINAZZO S.

A SABADELL

El Sabadell bat el Catalunya per dos gols a un

La gran actuació que va fer el passat dimarts el Catalunya davant el Barcelona, i la victòria que va aconseguir el Sabadell damunt l'Espanyol, feren que el partit d'ahir a la Creu Alta fos esperat amb gran interès i es conceptués com a ben difícil per tots dos cercles.

El resultat aconseguit demostra que cap dels dos equips contendents podia estar gens refiat, com de fet cap no ho estava. Es tractava de dos onzes ràpids, però la lluita demostrà que actualment el Catalunya està tècnicament per dessota el Sabadell. L'onze gracienc esdevé perillós per la fogositat que imprimeix a les jugades i per la facilitat amb què els jugadors es mouen. Es un equip que per la seva manera d'actuar, sempre fa estar al seu contrari amb la por al cos.

De tota manera, si ahir el "Catalunya" no hagués disposat d'un porter de la classe d'En Florença, és ben segur que el resultat advers hauria estat tot un altre. Florença fou batut dues vegades, en les quals no hi podia fer absolutament res, però en canvi evità alguns gols que semblaven fets ja. Ibáñez i Vila oposaren una gran resistència a les ofensives sabadellenques; dels mitjos sobretot Burguete i de davant Miró i a estones Porrera; el diminut Lluc es va veure anullat per Martí, el millor element sabadellenc en aquest encontre.

El Sabadell va jugar un partit més que regular, i el suficient bé per a fer-se mereixedor del triomf. Va guanyar, i de la manera com anà la lluita, havia de vèncer per més marge; al segon temps va llançar-se a un atac a fons que féu replegar al contrari per llarga estona, però la davantera local no estigué tan encertada com calia, i a més Florença estava oportú, i el marcador no funcionava. Cal fer ressaltar, només, que al segon temps, el Sabadell llançà deu còrners per un en contra.

Ros va complir en les poques vegades de compromís que tingué; Sorribes i Oro formaren una excellent defensa; dels mitjos, el millor fou indiscutiblement Martí i això que marcava l'home més perillosa; de davant el més treballador Bertran, seguit de Roca; Mata el més desafortunat; Tena i Calvet regulars i feren menys del que el públic esperava.

La lluita fou dirigida pel senyor Ermengol; aquest senyor va tenir una primera part excellent, però després, no sabem perquè, es va espatllar palesament, i els sabadellencs en veure que només assenyalava faltes contra el seu equip, s'regueren veure-hi manca d'imparcialitat.

La composició dels equips era:

SABADELL: Ros, Oro, Sorribes, Querol, Gràcia, Martí, Mata, Bertran, Tena, Calvet i Roca.

CATALUNYA: Florença, Ibáñez, Vila, Pinyero, Burguete, Josa, Lluc, Artigues, Miró, Porrera i Esteve.

La primera porta que es veié en perill fou la del Sabadell, i contra seu es llançà el primer còrner. Als sis minuts, una combinació de la davantera local donà lloc al primer gol entrat per Bertran.

L'entusiasme sabadellenc no va durar gaire, ja que als dos minuts d'aquest gol, el Catalunya empatà en una estranya jugada en la qual es lluí Miró.

L'onze del Sabadell, que no esperava aquest gol, es va destapar del tot i aconseguí dos còrners que no li serviren de res. El joc esdevingué després anivellat, fins que als vint-i-cinc minuts de joc, Roca obtingué el segon gol sabadellenc i el de la victòria.

La segona part fou netament favorable al Sabadell, i fou precisament quan no pogué entrar cap gol. Ja hem dit que la causa principal fou l'enorme tasca de Florença. Durant aquest temps, Ros gairebé no va haver d'intervenir en cap jugada de compromís, mentre que Florença va treballar de valent. Amb tot, els sabadellencs no respiraven tranquils fins al final, ja que el Catalunya de tant en tant feia alguna escapada perillosa, si bé generalment mal acabada.

P. F.

A MADRID

El Barcelona i l'Athletic empaten a dos gols

Madrid, 14. — Moltes ganes de futbol. Després del descans — cada any més breu — que l'estiu imposa a les tasques futbolístiques, el públic madrileny estava desitjós de presenciar de nou aquestes lluites. Així s'explica que, a pesar que el Barcelona anuncià un equip que difereix molt d'ésser el millor que amb els seus elements pot formar, omplís les grades populars i seguís l'encontre amb un interès que aquest realment no mereixia.

El Barcelona tenia com a tracció el debut a Mdrid dels seus nous ajugadors procedents del Vasco de Gama brasiler Jaguaré i Dos Santos. Dos bons elements, seus dubte, però ambdós mancats del nervi que és probervial en jugadors espanyols. Tenen un aspecte estrany, especialment el mig centre. Ja és extraordinari veure per aquestes latituds un jugador negre i més ho ha d'ésser si aquest vesteix la clàssica i històrica samarreta blau-grana.

Els dos brasilers tenen una bona concepció del que és el futbol, però les seves intervencions són excessivament pausades, massa tranquilles. Així veiem com el mig centre, sempre ben collocat, destructor del joc dels contraris, amb bon tremp i excellent passada, sobretot a les ales, no entra ni una sola vegada a arrabassar la bala al seu contrincant. El mateix el porter, massa subjecte als pals de la porta. Ahir li pogué costar dos gols aquest defecte.

De la resta de l'equip del Barcelona poc se'n pot dir. Tots es mantingueren en un pla discret. En la defensa, millor Saló que Alcoriza, ressentit d'una cama. Al mateix nivell Font i Castillo, mitjos ales. I dels davanters, els extrems Diego i el veterà Sagibarba foren incessants creadors de perills per a la porta d'Antonio, que la tripleta central de l'atac blau-grana no sabé aprofitar.

L'Athletic es presentà sense Arteaga i Ordóñez, aquest darrer no sabem si definitivament serà baixa a l'equip madrileny. Prou es féu notar la seva falta, ja que la magnífica labor descabdellada per Santos no podia, no obstant, tapar els dos forats de la línia mitjana. En aquestes condicions, els davanters barcelonins desbordaren tantes vegades com volgueren aquesta línia intermèdia, i féu emprar a fons la defensa, en la qual el debutant Pepín causà una bona impressió per les seves decidides entrades. Sort, però, com ja hem dit, que els davanters del Barcelona foren inofensius i que Antonio tingué una espléndida actuació. Els davanters hagueren de cercar la pilota, i quantes vegades aconseguiren fer-se amb ella avançaren ràpidament i decididament, i quasi sempre amb encert.

El partit fou ensopit, mancà en tot moment d'interès i estigué exempt de bones jugades.

L'arbitratge d'Angel Martín, discret. Ens semblà excessiu que castigués amb penalty el Barcelona per una falta de Jaguaré a Buiria, en intentar aquest rematar un còrner.

* * *

A les ordres del collegiat madrileny Angel Martín, els equips s'arrengleraren de la següent forma:

Barcelona: Jaguaré, Saló, Alcoriza, Font, Dos Santos, Castillo, Diego, Canet, Ramon, Roig, Sagibarba.

Athletic: Antonio, Corral, Pepín, Santos, Romero, Rioja, Marín, Pirulo, Cuesta, Buiria, Costa.

Els primers moments són d'atac barcelonista, que juga a favor de vent i sol. Aviat es nota la poca consistència dels mitjos madrilenys, que es veuen desbordats, pesi a l'admirable labor de Santos.

El joc es porta per la dreta, i Diego centra repetides vegades sense trobar rematadors al centre, per excés de zel. Un bon contraatac de l'Athletic, que s'escapa per l'esquerra; xuta Costa i para estupendament Jaguare. Es produeix el primer còrner contra el Barcelona sense conseqüències, i segueix l'atac del Barcelona.

En un còrner contra els blau-grana, que llança Costa, Jaguare, en intentar aclarir, empeny a Cuesta. El públic reclama penalty, que l'àrbitre concedeix. S'encarrega de llançar el càstig Marín, i s'obté d'aquesta manera el primer gol per al seu equip. Al cap de poc acaba la primera part.

Al segon temps no surt Corral, qui és substituït per Martín.

Continua el domini barcelonista, que es prodiga ara amb més entusiasme. Es retira breument l'athletic Santos i cobreix el seu lloc Pirulo i surt a substituir-lo Arteche. Es aleshores quan els athletics fan el segon gol: Marín escapa, centre; Jaguare, ben collocat, no encerta a deturar la bala que va cap al centre de la porta, on la introdueix Cuesta.

Continua l'ofensiva blau-grana, i la seva davantera força un còrner, que treu Roig i remata netament i admirablement de cap Ramon. Amb aquest punt s'animen més els barcelonins, que no cessen d'hostilitzar a Antonio, el qual es multiplica aturant pilotes. Sagibarba s'interna no bones vegades, però el seu xut potent manca de bona direcció.

Un avenç que inicia al mig del camp Dos Santos acaba, després d'una combinació entre Ramon i Roig, amb un tret d'aquest de prop, que no aconsegueix deturar el porter madrileny. Es el punt de l'empat.

Amb aquest resultat sembla que es donen per satisfets els catalans car es repleguen a la defensiva, però aviat s'adonen que això no és necessari, i tornen a l'atac, que perdura fins al darrer moment.

EL GRACIA I L'EUROPA ADMIRATS
—Sembla estrany qe de la nostra unió hagi pogut sortir aquest xicotet tan trempat i eixerit.

UN UNIFORME QUE NO ESTA A TO

El Júpiter ha canviat l'uniforme que fins ara havia lluït. El motiu del canvi — sembla — és degut a la gran semblança que hi havia entre l'uniforme del club del Poble Nou i el de Les Corts. Sigui pel que sigui, amb el canvi hi ha guanyat l'estètica perquè aquella samarreta gris-carmí era de molt mal gust.

Ara, els jupiterencs han adoptat el blanc-verd, antics colors del desaparescut Internacional. Com a uniforme de gust ens està molt bé. Pel que fa d'internacional, per, hauria estat més indicat que l'hagués adoptat el Barcelona.

LA HISTORIA ES REPETEIX

El flamant "Catalunya" té un jugador que es diu Lluch que promet ésser un gran element. El dia del partit amb el Barcelona va fer tornar boig a Samitier.

Això no té res de particular. El més bo del cas és que aquest jugador era del Barcelona fins fa quinze dies. I el club blau-grana va cedir-lo al Catalunya perquè no sabia què fer-ne.

ESPORT I CIUTADANIA

Al peu de l'estàtua de Rafel Casanova, el "Barcelona" va dipositar, com de costum, el seu escut florit. El "Catalunya" no volgué ésser menys i fent honor al nom i a la política que pensa seguir, també va enviar-hi el seu present.

D'altres entitats esportives van contribuir, igualment, a l'homenatge, reformant una vegada més el nostre lema: esport i ciutadania.

RETOLS EN CATALA

Mentre els botiguers de Barcelona segueixen fent el sord, el mut i el cec, l'Espanyol (ex-Real Club Deportivo) ha començat la nova temporada fent la propaganda en català.

Ho fem públic perquè dez d'aquest moment cap botiguer que no tingui els seus rètols en català tè el dret de dir mal de l'Espanyol.

ES VEU QUE VA DE DEBO

Durant aquests darrers temps, s'ha parlat molt del règim d'economies implantat al F. C. Barcelona. Divendres passat tinguérem ocasió de comprovar-ne les conseqüències.

Aquell escut florit tradicional que el club blau-grana envia cada onze de setembre a Rafel Casanova, ha estat aquest any molt més petit que els anys anteriors...

CASAS
FOTOGRAF
TREBALLS PER A AMATEURS
Zurbano, 3